

Sygn. akt X GC 1005/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sandra Terenowska

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2016 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa H. K.

przeciwko B. M. i S. M.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda H. K. na rzecz pozwanych B. M. i S. M. kwotę 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt **X GC 1005/14**

UZASADNIENIE

Powód H. K. wniósł dnia 28 sierpnia 2014 roku przeciwko B. M. i S. M. pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – wyroku zaocznego z dnia 19 stycznia 2000 roku, sygn. akt XI GC 919/99, zaopatrzonego klauzulą wykonalności.

W uzasadnieniu H. K. podał, że dochodzona w postępowaniu XI GC 919/99 należność wynikała z trzech faktur: nr (...) z 8 stycznia 1999r w wysokości 7.204,10 zł, nr 85/99 z dnia 3 lutego 1999r w wysokości 6 283 zł i nr 232/99 z dnia 9 kwietnia 1999r. na kwotę 378,20 zł. Z pierwszej faktury , częściowo spłaconej jeszcze w toku postępowania pozostało do spłacenia 3 104,10zł. Z drugiej faktury została zapłacona kwota 5 900 zł w dniu odbioru towaru.

Powód w dalszej części powołał się na fakt dokonania przez pierwotnego wierzyciela W. M. pomniejszenia wskazanej w tytule wykonawczym należności w oparciu o uznaną reklamację towaru zgłoszoną jeszcze w toku prowadzanego postępowania sądowego pod sygn. akt XI GC 919/99. Powód wskazał, że stosowne rozliczenia zostały dokonane już po wydaniu tytułu wykonawczego. Towar przyjęty do reklamacji opiewał na kwotę 3 403,80 zł. Zdaniem powoda wartość reklamowanego towaru powinna pomniejszać zobowiązanie powoda.

Postanowieniem z dnia 23 października 2014 r. oddalono wniosek powoda o zwolnienie od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania sądowego w całości.

Postanowieniem z dnia 30 października 2014r Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia powoda o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – wyroku zaocznego wydanego przez Sąd rejonowy w Szczecinie w dniu 19 stycznia 2000 roku, sygn. akt XI GC 919/99, – poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie J. W. po sygn. Km 493/13.

W piśmie z dnia 6 listopada 2014r pełnomocnik powoda wskazał, że pozew dotyczy pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego sygn. akt XI GC 919/99 – w całości, a wskazana w pozwie wartość przedmiotu sporu (3 615,30 zł) stanowi kwotę w stosunku do której toczy się obecnie egzekucja wierzycieli.

W odpowiedzi na pozew pozwani B. M. i S. M. wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwani wskazali, że pierwotny wierzyciel wystąpił o zapłatę kwoty 8 965,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami . jeszcze w toku postępowania sądowego powód dokonał częściowej spłaty należności wynikającej z faktury vat nr (...) wobec czego wierzyciel ograniczył powództwo o kwotę 4 100 zł. Wyrokiem zaocznym z dnia 19 stycznia 2000r. Sąd zasądził od powoda na rzecz W. M. kwotę 5 448,43 zł. wraz z należnymi odsetkami. Wobec braku zapłaty ze strony dłużnika, wierzyciel W. M. wszczął egzekucję wobec powoda. W toku postępowania egzekucyjnego sygn. akt VII KM 504/00 na skutek wpłat dokonanych przez powoda w dniu 16 listopada 1999r (kwota 650 zł) oraz w dniu 14 lutego 2000r. (kwota 6000 zł) wierzyciel ograniczył egzekucję należności głównej do kwoty 4 198,43 zł. następnie w dniu 12 października 2000r. wierzyciel ograniczył egzekucję należności głównej do kwoty 3 615,30 zł. W dniu 26 kwietnia (...) egzekucja wobec jej bezskuteczności została umorzona.

Następcy prawni wierzyciela B. M. i S. M. , w dniu 1 marca 2013r. złożyli wniosek o wszczęcie egzekucji wobec powoda oznaczając omyłkowo należność główną na kwotę 5 448,43 zł. Następnie ograniczyli egzekucję do kwoty należności głównej 3 615,30 zł- tj. kwoty niezaspokojonej należności głównej w toku postępowania egzekucyjnego VII Km 504/00 . W ocenie pozwanych prowadzenie egzekucji co do kwoty 3 615,30 zł należności głównej (wraz z należnymi odsetkami ustawowymi i kosztami) jest całkowicie uzasadnione.

Powód nie wykazał iż powyższa kwota należności głównej została rozliczona. Przedstawione przez powoda dowody wpłat zostały uwzględnione przez wierzyciela.

Pozwani podnieśli dodatkowo, w kwestii reklamacji, iż powód nie przedkłada żadnego dokumentu świadczącego o wyrażeniu zgody przez W. M. na przedstawione przez powoda rozliczenie którego końcowym efektem miało być umorzenie jego zadłużenia.

Z przedłożonego zgłoszenia reklamacyjnego nie wynika w żaden sposób rozpatrzenia tej reklamacji przez pierwotnego wierzyciela, zaś pozwani nie mają żadnej wiedzy co do rzekomych zapewnień o potrąceniu wzajemnych należności, czy wystawieniu faktury korekty pomniejszonej o reklamację.

Ponadto pozwani wskazali iż zastanawiające jest dlaczego powód pomimo złożenia reklamacji nie zgłosił wierzycielowi żadnych roszczeń z tego tytułu. Dopiero w niniejszym pozwie powód zgłosił de facto roszczenie o obniżenie ceny . Zdaniem pozwanych jest ono nieskuteczne, zaś roszczeń z tytułu rękojmi za wady towaru powód powinien dochodzić w odrębnym procesie.

Z uwago na upływ terminu przedawnienie roszczenia o obniżenie ceny jest już niemożliwe.

Pozwani podnieśli też, że dochodzone przez nich roszczenie nie jest przedawnione.

Zarządzeniem z dnia 28 lutego 2015r. zwrócono pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 19 lutego 2015 r. na podstawie art. 207 § 7 kpc.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

W. M. wystawił na rzecz H. K. tytułem sprzedaży spirytusu denaturowanego i denaturatu trzy faktury Vat:

- nr 13/99 z dnia 8 stycznia 1999r na kwotę 7.204,10 zł,
- nr 85/99 z dnia 3 lutego 1999r na kwotę 6 283 zł
- nr 232/99 z dnia 9 kwietnia 1999r. na kwotę 378,20 zł.

W piśmie z dnia 3 lutego 1000r H. K. oświadczył, że „przekazuje dla firmy (...) (firmy (...)) kwotę 6 510 zł za fakturę (...) – 1 610 zł , za fakturę (...) – 5 900 zł; + 1 000,00 – razem siedem tysięcy pięćset dziesięć” . Pismo w miejscu otrzymującego podpisał M. K. (1) oraz H. K..

W tym samym dniu wystawiony został przez firmę (...) dpwód wpłaty pokwitowanie - KP nr 36/99 za fakturę (...) - 1 610 zł, za fakturę (...) - 4 900 zł razem 6 510 zł.

W dniu 10 maja 1999r. H. K. sporządził zgłoszenie reklamacyjne dotyczące faktury (...).

W piśmie z dnia 1 września 1999r H. K. poinformował, że zwraca część towaru – zareklamowanego denaturatu. Na piśmie M. K. (2) postawił adnotację „otrzymałem” i swój podpis. W piśmie z dnia 16 listopada 1999r H. K. wskazał, że pomniejsza zapłatę za dostarczony towar o kwotę 3 403,80 zł z tytułu reklamacji odebranej przez firmę (...) 1 września 1999r. M. K. (2) posiadał upoważnienie do odbioru od H. K. należności w wysokości 1 610 zł do faktury (...) oraz faktury (...) – 6 283 zł. Upoważnienie podpisał kierownik B. N..

Dowody: faktury Vat k. 11-13,

- pismo z 1.09.1999r. k.14
- zgłoszenie reklamacyjne z 10.05.1999r k.15
- pismo z dnia 1 6.11.1999r k. 16
- pismo z dnia 3.02.1999 r. k. 22 .
- wz nr 58/99 i upoważnienie dla M. K. (1) z dnia 3.02.1999r. k.23
- KP nr 36/99 k.75
- zeznania powoda H. K. k. 183-184
- zeznania świadka B. N. k.145 – 145 v.

Wyrokiem zaocznym z dnia 19 stycznia 2000r. w sprawie o sygnaturze XI GC 919/99 Sąd Rejonowy w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy zasądził od H. K. na rzecz W. M. kwotę 5 448,43 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 3 104,10 zł od dnia 8 stycznia 1999r, 1 383 zł od dnia 4 lutego 1999r , od kwoty 378,20 zł od dnia 10 kwietnia 1999r., od kwoty 583,13 zł od dnia 22 września 1999r. oraz zasądził kwotę 1 435,87 zł tytułem kosztów procesu.

W toku postępowania , pierwotna wysokość dochodzonego roszczenia w wysokości 8 965,30 zł , została przez powoda ograniczona z uwagi na wpłaty dokonane przez pozwanego w dniach: 9 lipca- 1 500 zł, 1 września – 1 100 zł, 15 września – 1 500 zł, jednocześnie powód wniósł o zasądzenie ustawowych odsetek od wpłaconych kwot w łącznej wysokości 583,13 zł. .

Wyrok doręczono pozwanemu H. K. w dniu 10 lutego 2000r. Wobec niezaskarżenia wyroku, uprawomocnił się on z dniem 17 lutego 2000r. Wyrokowi temu w dniu 20 kwietnia 2000r. nadana została klauzula wykonalności.

Dowód: bezsporne.

B. N. był w mieszkaniu u H. K. w sprawie zapłaty za towar firmy (...). H. K. zobowiązał się uregulować w miarę możliwości dług.

Dowód: - zeznania świadka B. N. k.145 – 145 v.

W. M. wystąpił o wszczęcie egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego – wyroku zaocznego z dnia 19 stycznia 2000r. wydanego w sprawie o sygnaturze XI GC 919/99. Egzekucja została wszczęta przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie pod sygn. Km 504/00. W dniu 12 października 2000r wierzyciel ograniczył wniosek egzekucyjny do kwoty 3 615,30 zł – z uwagi na wpłaty dokonane przez dłużnika.

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2005r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w związku z bezskuteczności egzekucji

Dowody: pismo z dnia 12.10.2000r. , k. 186 ,

- pismo z dnia 14.12.2000r. k. 187 .

- postanowienie Komornika z dnia 26.04.2005r. k.69

W dniu 25 lutego 2013r wierzyciele B. M. i S. M. złożyli wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi H. K. na podstawie wyroku o sygn. akt XI GC 919/99, wskazując jako kwotę należności głównej 5 448,43 zł . W kolejnym piśmie z dnia 8 maja 2014r wierzyciele ograniczyli postępowanie egzekucyjne do kwoty należności głównej – 3 615,30 zł.

Dowody: pism a wierzycieli z 25.02.2013r i 8.05.2014r. i 5.06.2014r k.69,70, 73

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo wniesione przez powoda okazało się nie uzasadnione.

Podstawę prawną żądania powoda stanowi art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Powództwo z art. 840 k.p.c., jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w całości lub w części w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem, wobec czego musi być oparte na podstawach materialnoprawnych wymienionych w punktach 1-3 omawianego przepisu (Jacek Gołaczyński, Powództwo opozycyjne, [w:] Wybrane zagadnienia egzekucji sądowej, Wyd. Oficyna 2008, lex). Istotą powództwa opozycyjnego jest więc wykazanie, że tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. W doktrynie podkreśla się, że złożenie powództwa przeciwegzekucyjnego nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem, ma ono na celu pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, a nie podważenie treści orzeczenia sądowego zaopatrzonego w klauzulę.

Powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie XI Wydziału Gospodarczego z dnia 9 stycznia 2000r. wydanego w sprawie o sygnaturze XI GC 919/99 .

Uzasadniając żądanie, powód z jednej stron powołał się na wpłatę kwoty 5 900 zł (a nie 4 900) na poczet faktury (...). Zdaniem powoda wpłata opiewała właśnie na tę kwotę, a nie jak utrzymywał wierzyciel na kwotę 4 900 zł. Ponadto powód twierdził że w latach 1999-2000 zareklamował część towaru zakupionego u W. M. – na kwotę 3 403,80 zł. Zdaniem powoda wierzyciel rozliczył reklamację już po wydaniu wyroku zaocznego.

W ocenie Sądu powód w niniejszej sprawie – będącej powództwem o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – prawomocnego wyroku zaocznego z dnia 9 stycznia 2000r opartym na podstawie z art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c. nie może powoływać się na fakt, że w dniu 3 lutego 1999r uiścił na poczet faktury (...) kwotę 5 900 zł a nie – jak wskazywał W. M. w pozwie złożonym w sprawie XI GC 919/99 –kwotę 4 900 zł. Aktualnie powoływanie się na ten fakt jest niemożliwe. Powód H. kania miał bowiem możliwość zaskarżyć wyrok zaoczny w składając od niego sprzeciw. Skoro tego nie uczynił a wyrok się uprawomocnił, nieuzasadnione pozostają rozważania powoda na ten temat.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 maja 2012r III CZP 16/12 powództwo przeciwegzekucyjne (...) nigdy nie należało do wyjątków przełamujących zasadę prekluzji łączonej z prawomocnością materialną; prawnodogmatyczny wzorzec tego powództwa, wywodzony jeszcze z powództwa o umorzenie egzekucji (art. 566 d.k.p.c.), przewiduje pozbawienie wykonalności prawomocnego (wykonalnego) orzeczenia - a ściślej, tytułu wykonawczego, tj. orzeczenia opatrzonego klauzulą wykonalności - a nie ugodzenie w jego prawomocność i podważenie jego treści. W związku z tym podstawą tego powództwa mogą być wyłącznie twierdzenia wskazujące, że po zamknięciu rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku nastąpiły okoliczności, wskutek których zobowiązanie dłużnika wygasło z powodu wykonania lub z innych przyczyn albo nie może być egzekwowane. Nie mogą być natomiast podstawą powództwa opozycyjnego zarzuty skierowane przeciwko orzeczeniu, zmierzające do zmiany jego treści (por. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1968 r., III CZP 86/68, OSNCP 1969, nr 4, poz. 63 oraz orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 1937 r., C III 357/35, "Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny" 1938, nr 3, s. 680 i z dnia 2 kwietnia 1962 r., 2 CR 549/61, (...) 1964, nr 3, s. 305).

W judykaturze jednomyślnie podkreślano jako rzecz oczywistą, że przedmiotem rozpoznania w sprawie wszczętej powództwem opozycyjnym nie mogą być zdarzenia istniejące przed powstaniem tytułu korzystającego z powagi rzeczy osądzonej, gdyż wówczas jego uwzględnienie prowadziłoby do zanegowania tej powagi i zakwestionowania prawomocnych orzeczeń, co jest - ze względu na pryncypia procesowe - niedopuszczalne (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 1997 r., I CKN 83/97, niepubl., z dnia 4 lutego 1998 r., II CKN 591/97, niepubl., z dnia 16 września 1999 r., II CKN 475/98, niepubl., z dnia 19 stycznia 1999 r., II CKN 188/98, niepubl. lub z dnia 28 października 2004 r., V CK 140/04, niepubl.). Te właściwości powództwa opozycyjnego są także wyraźnie akcentowane w nauce prawa procesowego oraz w komentarzach do kodeksu postępowania cywilnego. Podkreśla się, że sąd rozpoznający powództwo opozycyjne jest bezwzględnie związany wyrokiem wydanym w sprawie między wierzycielem a dłużnikiem co do ustalonego w sentencji obowiązku świadczenia. Z tego względu - przy orzekaniu na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., gdy tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie sądu - uwzględnia wyłącznie zdarzenia, które nastąpiły po wydaniu tego wyroku, a ściślej, po zamknięciu rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.). W konsekwencji nie wzrusza ustaleń stojących za prawomocnym orzeczeniem ani nie wydaje odmiennego rozstrzygnięcia co do roszczenia procesowego istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy”.

„Należy podkreślić, że przeoczenia i błędy sądu podlegają naprawie w postępowaniu odwoławczym lub kasacyjnym, a prekluzja procesowa ma charakter bezwzględny, nie może więc być "korygowana" w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego.”

Powołując się ponownie na uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego przytoczonej wyżej należy wskazać, że jak wskazał Sąd Najwyższy „zarzut spełnienia świadczenia, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. należy rozumieć szeroko jako każdy zarzut wskazujący na wygaśnięcie obowiązku stwierdzonego w tytule wykonawczym, jeżeli z powodu ustawowych ograniczeń kognitywnych nie mógł być rozpoznany i uwzględniony w orzeczeniu stanowiącym tytuł egzekucyjny, mimo iż dotyczy zdarzeń sprzed zamknięcia rozprawy. Wykładnię tę dodatkowo uzasadnia pogląd,

że umorzenie długu przez potrącenie traktowane jest w doktrynie jako jego spełnienie; potrącenie jako sposób wygaszenia stosunku zobowiązaniowego uznaje się za równoważny ze spełnieniem świadczenia (zapłatą).

Analizując zatem drugą okoliczność na której powód opierał powództwo przeciwegzekucyjne: potrącenie wzajemnej wierzytelności na skutek zgłoszenia reklamacji wierzycielowi co do kwoty 3 403,80 zł i rozliczenie tej reklamacji przez wierzyciela już po wydaniu wyroku zaocznego – to wskazać należy, że powód nie wykazał, że doszło do umorzenia wierzytelności na skutek uwzględnienia reklamacji.

Przedstawione przez powoda dokumenty świadczą jedynie o tym że powód reklamację składał. Brak jest natomiast dowodu który by stwierdzał, że wierzyciel uznał reklamację. Wprost przeciwnie, pisma składane przez wierzyciela w toku postępowanie egzekucyjnego wskazują, że wierzyciel egzekwował zasądzoną w wyroku zaocznym należność, ograniczając jedynie jej wysokość w zakresie wpłat, które H. K. uiścił w toku egzekucji. Z zeznań zaś świadka B. N., który zarządzał przedsiębiorstwem (...) wynika, że nic mu nie wiadomo aby wierzyciel dokonywał potrącenia wierzytelność w związku z reklamacją H. K.. Nie kojarzył też by były zwroty towarów. Tym samym twierdzenia powoda, iż wierzyciel uznał reklamację i pomniejszył wierzytelność przysługującą w stosunku do powoda opierały się wyłącznie na dokumentach pochodzących od powoda i przez niego wytworzonych oraz jego własnych zeznaniach. Uznać je zatem należało za nieudowodnione.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że pełnomocnika powoda zobowiązano zarządzeniem w trybie art. 207 § 6 k.p.c. do złożenia pisma przygotowawczego celem wyjaśnienia okoliczności podniesionych w odpowiedzi na pozew. Pismo procesowe powoda zostało zwrócone w trybie art. 207 § 7 k.p.c. Pełnomocnik powoda przekroczył bowiem termin do złożenia pisma przygotowawczego.

Mając powyższe na uwadze powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – wyroku zaocznego z dnia 9 stycznia 2000r podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie, w związku z oddaleniem powództwa, stroną wygrywającą jest strona pozwana. Na koszty poniesione przez pozwaną w łącznej wysokości 617 zł złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Dz.U.2013.461 j.t).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1.odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pełnomocnikowi pozwanych.